

Arrest

nr. 112 655 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 januari 1986 in het dorp Bocha bij het provinciecentrum van de provincie Logar. U hebt daar steeds gewoond samen met uw beide ouders, uw oudere broer, diens vrouw en twee kinderen en uw zus. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie.

Uw broer werkte sinds 2003 als chauffeur voor de VN, hoofdzakelijk in Kabul. In 2010, nadat u van het middelbaar onderwijs afstudeerde, bezorgde hij u een betrekking bij een garage van het bedrijf Alpha Logistics in Kabul waar hoofdzakelijk VN-voertuigen werden onderhouden. Zowel u als uw broer pendelden steeds van Logar naar Kabul. Jullie deden alsof jullie openbaar vervoer verzorgden tussen Logar en Kabul.

In 2011-2012 (1390) kreeg uw broer een dreigbrief van de taliban. Daarin droegen ze uw broer op te stoppen met zijn werk voor de VN en zich bij hen aan te sluiten. Een maand na ontvangst van deze brief verhuisde uw broer met zijn gezin naar Kabul, maar hij ging nog door met zijn werk. In Logar werd uw vader echter driemaal bedreigd en aangesproken door taliban op een motorfiets omwille van het werk van uw broer. Daarom besloot uw broer ontslag te nemen. Kort hierna werd hij echter 's nachts uit zijn huis ontvoerd en meegenomen in een auto met geblindeerde ruiten. Uw vader diende klacht in bij de politie.

U bleef werken in de garage en kreeg daardoor in november 2012 zelf een dreigbrief van de taliban. Hierin vroegen ze u eveneens te stoppen met uw werk en u bij hen aan te sluiten. Als u niet gehoorzaamde zou u gestraft worden. U dacht aan eventuele oplossingen, maar ging in de tussentijd door met werken en pendelen vanuit Logar. Verhuizen naar Kabul en ontslag nemen vond u geen optie, omdat dit uw broer niet verder had geholpen.

Toen u rond 19 januari 2013 's morgens op uw werk was belde uw zus u om u te vertellen dat de taliban die ochtend uw vader hadden ontvoerd omwille van uw werk en ze waarschuwde u niet naar huis te komen, want ze zouden u meenemen. De volgende dag belde ze u opnieuw om u te vertellen dat uw vader was overleden. Hierna besloot u het land te verlaten. Via de geldwisselaar die uw geld beheerde vond u een smokkelaar. U reisde per vliegtuig naar Dubai, Azerbeidzjan en vervolgens België waar u op 25 januari 2013 aankwam en op 28 januari asiel aanvraagde. Na uw vertrek vertelden uw moeder en zus u dat de taliban nog drie keer waren gekomen om u te zoeken. Aangezien u niet thuis was vertrokken ze weer.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw broer, de taskara van uw vader, een dreigbrief, 33 foto's, drie visitekaartjes, de ontslagbrief van uw broer, drie certificaten van uw broer, drie aanbevelingsbrieven van uw broer, de ontslagbrief van uw broer, zeven contracten van uw broer, kopies van twee badges van uw broer, een certificaat van u en de enveloppes waarin deze zaken aankwamen samen met een document van de post.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Een cruciaal element in uw relaas is de ontvoering van uw broer. Het is immers omdat hij met zijn werk stopte en naar Kabul verhuisde maar toch ontvoerd werd dat u in Logar bleef wonen en op uw werk aanbleef (zie Gehoorverslag CGVS dd. 11/03/2013, p. 16, 19-20). Dit deel van uw relaas is echter weinig aannemelijk.

In de dreigbrief gericht aan uw broer vroegen de taliban van hem dat hij zijn werk zou stopzetten en zich bij hen zou aansluiten of iets anders zou doen (zie CGVS p. 14). Hierop verhuisde uw broer naar Kabul en stopte hij later inderdaad met zijn werk waarmee hij dus grotendeels aan de eis van de taliban voldeed (zie CGVS p. 14). De hoofdreden waarom ze hem kwaad wilden berokkenen was dus in feite verdwenen en bovendien was hij door zijn verhuis naar Kabul buiten het praktische bereik van de taliban van Logar gevallen. De dreiging ging in hoofdzaak immers uit van de taliban van Logar aangezien de verbale bedreigingen daar plaats hadden, de dreigbrieven daar werden bezorgd en ook uw vader daar werd ontvoerd (zie CGVS p. 14, 15, 17). Dan is het niet logisch dat de taliban toch de moeite zouden nemen om uw broer in Kabul te gaan ontvoeren en daarvoor een risicovolle operatie op touw zetten – beveiliging in Kabul is vanzelfsprekend strikter dan elders in Afghanistan (zie SRB veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse, toegevoegd aan het administratief dossier) – terwijl ze hun hoofddoel nochtans hadden bereikt met het ontslag van uw broer. Het is niet aannemelijk dat de taliban van Logar uw broer zodanig prioritair zouden vinden dat ze hem gaan volgen tot in Kabul, zelfs moesten ze van mening zijn dat hij zijn werk verder zette. De taliban concentreren zich in Kabul immers op 'aanslagen met een hoog profiel' zoals moorden op belangrijke overheidsfunctionarissen en aanslagen in opvallende locaties (zie SRB veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse, toegevoegd aan het administratief dossier). Op zich is het trouwens niet heel waarschijnlijk dat ze per ongeluk uw broer ontvoerden omdat ze nog niet van zijn ontslag wisten, want de drie keer dat ze uw vader in Logar aanspraken duiden aan dat ze hun bedreigingen van nabij opvolgden, zodat men kan veronderstellen dat ze recente inlichtingen konden vergaren (zie CGVS p. 15). Het is niet waarschijnlijk dat ze uw broer toch ontvoerden enkel en alleen omdat hij zich niet bij de taliban aansloot. Gevraagd naar de redenen van de taliban geeft u dit trouwens ook niet aan. Volgens u waren de taliban misschien eerder van mening dat uw broer nog bij andere activiteiten betrokken was (zie CGVS p. 17). Ook dit door u aangereikte motief kan bezwaarlijk overtuigen temeer uit uw verklaringen ook niet blijkt dat hier in de dreigbrief naar werd verwezen.

Ook opvallend aan de ontvoering in Kabul is ten slotte dat de ontvoerders een auto met geblindeerde ramen zouden hebben gebruikt (zie CGVS p. 14), terwijl zulke auto's al enige tijd verboden

waren in Kabul (zie vijf artikels toegevoegd aan het administratief dossier). Deze auto zou hen dus nogal doen opvallen.

Omwille van de bovenstaande overwegingen kon u de ontvoering in Kabul niet aannemelijk maken en kan er dus ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering omwille van die feiten geen verhuis naar Kabul te overwegen. Elders gaf u trouwens ook zelf redenen om Kabul als een redelijk veilige plaats te beschouwen: u bent immers van mening dat uw collega's in de garage minder gevaar dan u liepen omdat zij in Kabul woonden (zie CGVS p. 17). Anderzijds gaf u eerder aan dat u niet in Kabul kon gaan studeren omdat de taliban dat niet aanvaardden (zie CGVS p. 7). Dan is het vreemd dat u werk dat u in verband brengt met de VN wel een aanvaardbaar risico vindt. De voorzorgsmaatregelen die u nam tijdens uw werk kon u immers even goed nemen om te studeren (zie CGVS p. 20).

Uw broer had een heel zichtbare job waarbij hij duidelijk geassocieerd kon worden met de buitenlandse aanwezigheid (zie CGVS p. 4). Terwijl dit werk omwille van de taliban een zeker risico inhield, gaat dat voor uw werk in veel mindere mate op: u werkte immers enkel op de binnenplaats van de garage (zie CGVS p. 9 en zie plan op kladpapier aangehecht aan het gehoorverslag), in principe kwam u niet in contact met gewone Afghanen die u eventueel zouden kunnen verklikken want de garage deed enkel het onderhoud voor de voertuigen van organisaties (zie CGVS p. 8), u stond niet zichtbaar in contact met buitenlanders (zie CGVS p. 20) en u hield zich slechts bezig met burgervoertuigen, niet met militaire voertuigen. Al bij al zou het kunnen dat de taliban van Logar u bedreigen omwille van dit werk, maar het is niet waarschijnlijk dat uw werk risico met zich mee zou brengen binnen Kabul (zie SRB veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse, toegevoegd aan het administratief dossier) en het is zeker niet geloofwaardig dat de taliban van Logar u in Kabul zouden komen ontvoeren. Het kan dus absoluut niet overtuigen dat u van mening zou zijn dat een verhuis naar Kabul u niet zou helpen. Dit in acht genomen is het niet aannemelijk dat u geen stappen ondernam om uw werkt stop te zetten of om, eventueel met uw familie, naar Kabul te verhuizen.

U redeneerde dat, aangezien ze uw broer ontvoerden in Kabul nadat hij ontslag had genomen, het geen nut had dat u naar Kabul zou verhuizen of uw werk stop zou zetten. Ten eerste kan deze redenering, zoals hierboven uitgelegd, niet overtuigen. Ten tweede is uw gedrag zelfs binnen het kader van deze redenering niet heel logisch. Als u dacht dat u, eenmaal door de taliban bedreigd, niet meer zou kunnen ontkomen (zie CGVS p. 16, 19) zou men toch verwachten dat u na de dreigbrief aan uw broer, de bedreigingen ten aanzien van uw vader en de ontvoering van uw broer omwille van diens job, tot de conclusie zou komen dat u beter met uw werk zou stoppen voordat u in de problemen kwam. U deed na al deze gebeurtenissen echter gewoon door en zelfs toen u zelf uw dreigbrief kreeg bleef u elke dag vanuit Logar naar uw werk in Kabul pendelen (zie CGVS p. 19-20). Dit is vanzelfsprekend bevreemdend. U gaf aan dat u uw werk graag deed en dat u goed betaald werd (zie CGVS p. 19), maar het is niet aannemelijk dat u voor het geld uw leven zou wagen en voor een auto-mechaniker kan het niet onmogelijk zijn geweest om elders werk te vinden. Ook uw verklaring dat u intussen aan mogelijke oplossingen dacht vermag deze appreciatie, en dat hoeft geen betoog, niet om te buigen (zie CGVS p. 20).

Wat de ontvoering van uw vader betreft moet vermeld worden dat het heel vreemd is dat de taliban een moment uitkozen waarop ze er zeker van konden zijn dat u niet thuis zou zijn, namelijk overdag wanneer u op het werk was waarvoor ze u bedreigden (zie CGVS p. 13). Als ze u hadden willen vinden kan men toch verwachten dat ze bijvoorbeeld 's nachts zouden zijn gekomen. U zou er dan zeker zijn, want u kwam elke avond naar huis (zie CGVS p. 3) en bovendien zouden ze dan niemand hoeven te ontvoeren in klaar daglicht. Ook opvallend is dat u niet kan vertellen hoe en door wie het lichaam van uw vader bij uw familie werd gebracht (zie CGVS p. 20). U had nochtans de gelegenheid om dit te weten te komen tijdens uw contacten met uw moeder en zus voor en na uw vertrek (zie CGVS p. 5, 20). Dit is een relevant gegeven, dus men zou verwachten dat u het hier wel over zou hebben gehad.

De documenten die u bracht ondersteunen de identiteit en het werk van u en uw broer, elementen die op zich niet door het CGVS in vraag worden gesteld. De dreigbrief heeft slechts bewijswaarde wanneer hij kadert in een geloofwaardig en coherent verhaal, wat hier niet het geval is. U kon geen documenten neerleggen van de klacht die uw vader in Kabul ging indienen na de ontvoering van uw broer (zie CGVS p. 14).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U bent weliswaar afkomstig van de provincie Logar maar op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U bent een volwassen man die twaalf jaar school gelopen heeft (zie CGVS p. 6-7), de twee landstalen Dari en Pashtu goed beheerst en een beetje Engels spreekt (zie CGVS p. 10), een vak kent en enige werkervaring heeft (zie CGVS p. 10) en men mag dan ook veronderstellen dat u in staat bent om een bestaan in de stad Kabul op te bouwen. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. In casu dient dus, en zoals reeds werd aangestipt, de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor het leven wijst op een persoonlijke en psychische toestand. Deze vrees wijst op het bewustzijn van het risico in Afghanistan door de taliban vermoord te worden omwille van de werkzaamheden van de broer van verzoeker bij de VN. Verzoeker

en zijn broer ontvingen tot twee keer toe dreigbrieven, de broer van verzoeker werd door de taliban ontvoerd en de vader van verzoeker werd door de taliban ontvoerd en vermoord omwille van de werkzaamheden van verzoeker en zijn broer. Gezien de bedreiging van de taliban en het feit dat verzoeker een doelwit geworden is, had verzoeker geen andere keuze dan te vluchten. Verzoeker kan in zijn land van herkomst ook niet op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten rekenen en heeft in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer. De familie van verzoeker is machteloos geworden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen", zijnde de materiële motiveringsplicht. Het profiel van verzoeker en zijn broer werden bewezen aan de hand van stavingstukken. Daarnaast is de ontvoering van zijn broer een bewijs dat Kabul een onveilige regio is voor zij die voor de overheid of een internationale organisatie werken. De verhuizing van de broer van verzoeker naar Kabul hield voor de taliban net in dat hij niet effectief met zijn werk voor de VN was gestopt en wekte de indruk dat hij aan de taliban probeerde te ontsnappen, hetgeen aanleiding gaf tot het effectief uitvoeren van hun bedreiging. De ontvoering van de broer van verzoeker vond overigens plaats om middernacht, waardoor de auto met geblindeerde ruiten minder opviel. Hetzelfde lot wacht verzoeker in Kabul, waardoor dit voor hem en zijn gezin geen alternatief is. Gezien het feit dat de taliban de regio controleert, spreekt het voor zich dat zij om het even op welk moment iemand kunnen ontvoeren, zoals met de vader van verzoeker gebeurde.

Wat de subsidiaire bescherming betreft voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De afkomst van verzoeker uit Logar wordt niet in vraag gesteld en gezien de algemene situatie in zijn regio van afkomst, komt verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Kabul is geen vestigingsalternatief gezien zijn broer daar door de taliban werd ontvoerd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in het kader van de veiligheidssituatie in het dorp Bocha Khairullah bij het provinciecentrum van de provincie Logar. In het licht van het voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Afghanistan een reëel risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden. Meer nog, dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en niet aannemelijke verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer door de taliban werd ontvoerd en later gedood (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 4). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagt of verzoeker weet of zijn broer vermoord werd, stelt verzoeker daarentegen dat hij sinds de ontvoering van zijn broer geen nieuws meer heeft en niets meer hoorde van zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Een dergelijke ernstige tegenstrijdigheid omtrent de kern van het asielrelaas van verzoeker doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde verzoeker aan het begin van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij niets wenste toe te voegen of te corrigeren aan zijn verklaringen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Daarnaast is het niet aannemelijk dat de broer van verzoeker door de taliban werd ontvoerd nadat hij aan hun eisen zou zijn tegemoet gekomen. De dreigbrief die de broer van verzoeker ontving stelde immers dat hij met zijn werk moest stoppen en zich aansluiten bij de taliban of iets anders doen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is dan ook niet aannemelijk dat de broer van verzoeker net nadat hij ontslag nam ontvoerd zou worden door de taliban, die reeds hun hoofddoel hadden bereikt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Bovendien stelt de Raad vast dat de broer van verzoeker in zijn ontslagbrief, die door verzoeker werd neergelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt dat hij ander werk heeft gevonden en zich ter beschikking houdt van de organisatie in de toekomst. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekers broer dit zou schrijven indien hij werkelijk diende te stoppen met zijn werk omwille van de bedreigingen van de taliban aan het adres van zijn vader (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Het argument dat de verhuis naar Kabul een objectieve aanwijzing vormt voor de taliban dat zijn broer niet met zijn werk is gestopt, houdt geen steek te meer de dreigbrief zelf vermeldt dat verzoekers broer moest stoppen en zich aansluiten bij de taliban *of iets anders doen*. Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan de Raad geen geloof hechten aan de beweerde ontvoering van de broer van verzoeker.

Daarnaast kan ook geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker omtrent de bedreigingen, ontvoering en moord van zijn vader. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet hoe vaak de taliban hem bedreigden en vaagweg stelt dat dit misschien twee of drie keer gebeurde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Tevens is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet weet hoe zijn vader ontvoerd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook omtrent de moord op zijn vader blijkt verzoeker onwetend en stelt hij slechts dat hij zwaar werd geslagen door de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Evenmin weet verzoeker hoe het lichaam tot bij hem thuis werd gebracht, door wie het lichaam naar het huis werd gebracht of waar het lichaam werd gevonden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). Zelfs op de vraag of het taliban of burens waren die het lichaam naar het huis van verzoeker brachten dient verzoeker het antwoord schuldig te blijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij zelfs niet geïnformeerd heeft naar al deze zaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18, 19 en 20). Nochtans heeft verzoeker ook nadat hij Afghanistan verliet nog contact gehad met zijn moeder en zijn zus (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoekers houding duidt op een gebrek aan interesse en relateert dan ook ten eerste zijn vrees voor vervolging. Overigens is het ook alles behalve logisch dat de taliban verzoeker bedreigden, maar vervolgens naar het huis van verzoeker kwamen en zijn vader ontvoerden op een moment dat verzoeker ging gaan werken en waarvan zij zeker konden zijn dat verzoeker niet thuis zou zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans kwam verzoeker elke avond van zijn werk naar huis en nam hij bovendien passagiers mee in zijn auto onderweg, waardoor de taliban verschillende andere mogelijkheden had indien zij het werkelijk op verzoeker hadden gemunt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 11 en 18).

Ook de reactie van verzoeker op bovenstaande feiten is geenszins aannemelijk. Zo bleef verzoeker gewoon verder werken, ondanks het feit dat zijn broer ontvoerd zou zijn geweest en dat zijn vader hem aanraade te stoppen met werken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Zelfs nadat verzoeker zelf een dreigbrief ontving, bleef hij gewoon verder werken en pendelen tussen Logar en Kabul (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). De redenering van verzoeker dat hij zijn beroep graag deed en wist dat hij ergens anders niet zo veel zou kunnen verdienen, valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met die van iemand die een werkelijke vrees koestert voor de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele voorzorgsmaatregel nam, noch zijn collega's op het werk op de hoogte bracht, vanuit de redenering dat hij toch op de lijst stond

van de taliban en dus geen keuze meer had, maar ondertussen bleef doorwerken en slechts dacht aan mogelijke oplossingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16, 17, 19 en 20). Ten slotte is het geenszins aannemelijk dat de taliban na het vertrek van verzoeker nog bij verzoeker thuis zouden zijn geweest om hem te zoeken, maar hierbij telkens aan de deur bleven staan zonder binnen te gaan. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban er genoeg mee zouden nemen door van de familie van verzoeker te horen dat hij niet thuis is en dat zij niet weten waar hij zich bevindt, zonder hierbij het huis te controleren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Ook hier slaagt verzoeker er overigens niet in concreet te preciseren hoe vaak de taliban nog is langsgesproken. Zo stelt hij eerst dat zij nog drie keer langskwamen bij zijn moeder en zus (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5), maar stelt hij even later dat zij twee of drie keer langskwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Aangezien verzoeker nog contact heeft gehad met zijn moeder en zus na zijn vertrek uit Afghanistan, dit hem rechtstreeks aanbelangt en het laatste bezoek van de taliban slechts van vijftien dagen voor zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou dateren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5), kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij hieromtrent coherent zou antwoorden in alle fases van het gehoor.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd, in het bijzonder de dreigbrief, geen bewijswaarde hebben.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met het algemene argument dat zijn regio geteisterd wordt door de toenemende activiteiten van de taliban waartegen de autoriteiten nog geen oplossing voor gevonden hebben waardoor het voor zich spreekt dat de taliban op elk ogenblik iemand kunnen ontvoeren, toont hij zijn hoofde geenszins aan dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Dari, Pashtou en een beetje Engels, ging twaalf jaar naar school, heeft relevante werkervaring als garagist, heeft reeds in Kabul gewerkt en heeft kennis in Kabul (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 6, 7, 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de ontvoering van zijn broer aantoonde dat Kabul niet veilig is, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld dat aan deze ontvoering geen geloof kan worden gehecht. Bovendien gaf verzoeker zelf aan Kabul op zich als veilig te beschouwen. Zo stelde hij dat zijn collega's in de garage minder risico liepen dan hem omdat zij in Kabul woonden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern

beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel ophield. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF